

Manifest 2008

*(aprovat per l'Assemblea General
de Valencians pel Canvi de 5 de juny de 2008)*

El manifest fundacional de Valencians pel Canvi, publicat a València el 21 de desembre de 1999, portava per títol 'Per la dignitat del País, per la dignitat de la Política'. Diagnosticava la situació del País Valencià en termes d'un temps contradictori i confús: bonança econòmica i problemes mediambientals i territorials, model de creixement esgotat, abandonament de la cultura i llengua, dèficits importants en els serveis públics, manca de cohesió social i nacional. Aquell manifest assenyalava les institucions, el Govern i els partits com a responsables de la deriva ideològica i moral de la vida política valenciana. Quasi una dècada després, entrats ja plenament en el segle XXI, aquells problemes no s'han resolt i la situació valenciana és considerablement més greu.

El Govern de la Generalitat ha consolidat el que aleshores era una orientació incipient: un model econòmic depredador l'objectiu del qual és desfer les febles estructures de l'esfera pública i l'Estat de benestar. Privatització és la consigna. Privatització de serveis, infraestructures, escoles, universitats, atenció de salut... Un model basat en la gestió privada d'allò que és públic i en una concepció banal de la cultura, com a espectacle de masses, i grans esdeveniments generadors de beneficis elitistes. Un model sustentat en una etapa sostinguda de creixement econòmic (de base en bona part especulativa) que no ha generat redistribució de la riquesa sinó increment de les desigualtats, i que ha mostrat a bastament els seus límits agreujant la crisi que ara mateix patim. Un model sustentat en minimitzar la democràcia deliberativa mitjançant l'ús autoritari del poder i els mitjans de comunicació com a eina de poder, que fa una interpretació abusiva de les majories electorals i no respecta les minories. Un model institucional incompatible amb la defensa del patrimoni lingüístic, històric, artístic, cultural o científic valencià. Un model que ha generat casos de corrupció, ara per ara impunes.

Des de la proclamació d'aquell manifest s'ha refermat el domini del castellà en tots els àmbits públics i institucionals, i la societat civil contempla amb resignació la decadència cultural i social d'un País Valencià que s'ha esvaït com a projecte polític i cultural modernitzador i de futur. El valencià ha passat a ser arraconat en molts àmbits socials, i no s'ha fet cap temptativa d'ensenyar-lo i d'ampliar el seu ús als nous immigrants. La seua presència als mitjans de comunicació és a hores d'ara purament nominal.

En definitiva, els problemes de la llengua i la identitat col·lectiva, de la cohesió social, de les infraestructures, dels serveis públics (educació, sanitat, benestar social, justícia), del model econòmic, de la participació ciutadana, dels mitjans de comunicació de titularitat pública, de la vida cultural, del medi ambient, de la relació amb altres comunitats autònomes germanes, s'han agreujat fins a límits perillosos i difícilment tolerables.

Els partits polítics que no han governat tampoc han estat capaços de capgirar la situació, de fer una oposició ferma, mobilitzar la societat i defensar un espai democràtic de respecte a la base social que representen, que se sent maltractada. Submergits en lluites de poder internes, incapaços d'arribar a la societat amb missatges de regeneració de la vida pública i de fer prevaldre allò que els uneix per damunt de les diferències, han

exhibit un exemplar exercici d'autodestrucció: han aconseguit consolidar el partit en el poder, desencisar la societat valenciana i fer malbé la realitat d'una alternativa de poder al País Valencià.

Des d'aquell manifest fundacional, VpC ha maldat per intervenir en el debat polític, per donar cohesió a una societat civil feble, per establir ponts entre les forces valencianes progressistes. Sota la presidència de persones tan prestigioses i honorables com ara Joan F. Mira, Alfons Cucó, Ramon Lapiedra i Francesc de P. Burguera, i amb la participació cívica de molta gent, ha volgut ser un espai de resistència a la degradació de la vida pública valenciana i d'impuls al canvi polític. VpC ha de continuar treballant amb la mateixa orientació, ha de procurar eixamplar la seua irradiació, implicar un sector més ampli de la ciutadania, créixer, i contribuir amb el debat crític i la difusió d'informació i opinió a fer del País Valencià una societat més culta i més crítica, capaç d'identificar i resoldre els problemes que amenacen la seua pervivència i el benestar dels seus ciutadans i les seues ciutadanes.

VpC forma part d'una xarxa d'institucions cíviqes, la col·laboració amb les quals caldrà reforçar per assolir un major impacte sobre l'opinió pública. Els mecanismes de comunicació s'han sofisticat i això ens permet arribar a molts més ciutadans i ciutadanes també a través de mitjans electrònics; disposem d'una pàgina web interactiva l'ús de la qual caldrà optimitzar.

L'objectiu per als propers anys no pot ser un altre que continuar treballant per la dignificació del País amb tots aquells i aquelles que vulguen implicar-se.